

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Mojmira Mamojku a Miroslava Duriša predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Ivana Pádeja, správcu konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža – v likvidácii“, Domaniža, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Faturom, Centrum 18/23, Považská Bystrica, pre namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 1/2019 a jeho uznesením sp. zn. 3 Obo 1/2019 z 19. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Ivana Pádeja, správcu konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža – v likvidácii“, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2019 doručená sťažnosť JUDr. Ivana Pádeja, správcu konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža – v likvidácii“, Domaniža (ďalej aj „sťažovateľ“ alebo „správca“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 1/2019 a jeho uznesením sp. zn. 3 Obo 1/2019 z 19. marca 2019, ktorým najvyšší súd potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 51 K 142/1995-1623 zo 14. novembra 2018, ktorým krajský súd schválil doplnenú konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža „v konkurze“, Domaniža (ďalej len „úpadca“), a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcov konkurznej podstaty JUDr. Ivana Pádeja a bývalého správcu JUDr. Martina Kubinca, v rozsahu špecifikovanom v uvedenom uznesení.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok úpadcu 8. augusta 1997 krajský súd uznesením č. k. 51-24 K 142/95-Že-1231 z 13. januára 2011 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu. Vychádzajúc z ustanovení § 6 a § 7 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 28. septembra 2001 (ďalej len „vyhláška č. 493/1991 Zb.“), krajský súd okrem iného rozhodol, že *„konkurzná odmena celkom je vo výške 139.376,80 Eur. Preddavok na odmenu správcu predstavuje 13.277,57 Eur a na doplatenie zostáva suma vo výške 126.099,23 Eur.“*. Toto

uznesenie krajského súdu potvrdil najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 16/2011 z 31. augusta 2011. Na základe podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 MOBdoV 4/2012 z 13. decembra 2016 zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 16/2011 z 31. augusta 2011, ako aj uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1231 z 13. januára 2011, uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 79/2012-1391 zo 14. decembra 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1324 z 31. mája 2012 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1334 zo 14. júna 2012 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu vyplýva, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v dôsledku nesprávneho vyriešenia otázky skončenia prieskumného pojednávania podľa § 21 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), ku ktorému nedošlo na prieskumnom pojednávaní uskutočnenom 28. januára 1999, ale až 30. januára 2009 (pohľadávky veriteľa č. 12 v časti, v ktorej bola pohľadávka prihlásená včas, a veriteľa č. 41 neboli na prieskumnom pojednávaní uskutočnenom 28. januára 1999 preskúmané – neboli popreté ani zistené; včas prihlásená pohľadávka veriteľa č. 12 bola preskúmaná až na pojednávaní 19. decembra 2005 a veriteľa č. 41 na pojednávaní 30. januára 2009), a teda už za účinnosti vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 398/2001 Z. z., ktorou sa mení vyhláška č. 493/1991 Zb. v znení neskorších predpisov [t. j. po 8. októbri 2001; (ďalej len „vyhláška č. 398/2001 Z. z.“)], nesprávne aplikovali podľa prechodného ustanovenia § 11c ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. na určenie základu a výšky odmeny správcu ustanovenia § 6 a § 7 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom do 28. septembra 2001. Keďže k ukončeniu prieskumného pojednávania nedošlo do 8. októbra 2001 (do nadobudnutia účinnosti vyhlášky č. 398/2001 Z. z.), konajúce súdy mali na odmenu správcu aplikovať ustanovenia § 6 a § 7 ods. 1 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 29. septembra 2001 a vyúčtovanú odmenu správcu mali schváliť v redukovanej výške, čím porušili právo konkurzných veriteľov (vrátane konkurzného veriteľa, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania) na pomerné uspokojenie prihlásených pohľadávok v zákonnej výške. Vyhláškou

č. 398/2001 Z. z., účinnou od 8. októbra 2001, došlo k zmene spôsobu určenia výšky odmeny konkurzného správcu, keď podľa § 11c ods. 3 v začatých konaniach, v ktorých k 8. októbru 2001 nebolo skončené prieskumné pojednávanie, sa na odmenu správcov a ich zástupcov použijú ustanovenia § 6 až § 9d vyhlášky. Preddavky na odmenu priznané podľa doterajších predpisov sa nevracajú, aj keď presahujú hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1. V danom prípade došlo ku skončeniu prieskumného pojednávania po nadobudnutí účinnosti vyhlášky č. 398/2001 Z. z., preto podľa dovolacieho súdu súd prvej inštancie a odvolací súd nepostupovali správne, keď na výpočet odmeny správcu aplikovali ustanovenie § 7 ods. 1 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení pred uvedenou novelou. Podľa pôvodnej úpravy základom pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty je suma, ktorá bola v konkurze získaná speňažením konkurznej podstaty a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu, pričom konkurzná odmena je stanovená ako 10 % zo sumy uvedenej v § 6 písm. a) vyhlášky č. 493/1991 Zb. Podľa novely zavedenej vyhláškou č. 398/2001 Z. z., účinnej od 8. októbra 2001, je konkurzná odmena stanovená tabuľkovou formou.

4. Zrušenia uznesenia najvyššieho (dovolacieho) súdu sp. zn. 2 MObdov 4/2012 z 13. decembra 2016 sa správca domáhal sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy doručenou ústavnému súdu 28. marca 2017. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 264/2017-10 z 19. apríla 2017 sťažnosť správcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

5. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie krajský súd uznesením č. k. 51 K 142/1995-1623 zo 14. novembra 2018, vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu, ktorým je viazaný, schválil okrem iného vyúčtovanie odmeny správcu vo výške 58 910,30 €, pričom po odrátaní vyplateného preddavku vo výške 13 277,57 € zostáva na doplatenie suma 45 632,73 €. V odôvodnení uvedeného uznesenia krajský súd uvádza, z akého právneho názoru vychádzal pri výpočte odmeny správcu. Poukázal na to, že dovolací súd zrušil pôvodné uznesenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, pretože spočívali na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože konajúce súdy mali na odmenu správcu aplikovať ustanovenia § 6 a § 7 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 29. septembra 2001, keďže k ukončeniu prieskumného pojednávania nedošlo

do 8. októbra 2001. Zároveň uviedol, že v ďalšom konaní je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení. Krajský súd ďalej uviedol, že kľúčom k určovaniu odmeny správcu je ustanovenie § 11c ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktoré na určovanie výšky odmeny správcov určilo, že hranicou je skutočnosť skončeného alebo neskončeného prieskumného pojednávania k 8. októbru 2001 a že od tohto dátumu došlo k výraznej zmene vo výpočte odmeny správcu, a to najmä tým, že zo základu pre výpočet odmeny sa prepočítava odmena tabuľkovou formou a nie percentuálne ako to bolo do 8. októbra 2001. Podľa krajského súdu „*V danej veci sa prieskumné konanie konalo 28. januára 1999, dodatočné prieskumné pojednávanie sa konalo dňa 20. januára 2003, ďalšie prieskumné pojednávanie sa konalo dňa 19. decembra 2005 a osobitné prieskumné pojednávanie sa konalo dňa 30. januára 2009. Z uvedeného vyplýva, že osobitné prieskumné pojednávania (aj keď boli nazvané ako ďalšie, resp. dodatočné) sa konali po dátume 8. október 2001, a preto je potrebné pre výpočet odmeny aplikovať ustanovenie § 11c ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 8. októbra 2001, čo teda znamená, že správcovi patrí odmena vypočítaná tabuľkovou formou.*“. Krajský súd vypočítal odmenu pre správcu vo výške 58 910,30 €. Z dôvodu, že správcovi bol v priebehu konkurzu vyplatený preddavok na odmenu vo výške 13 277,57 €, zostáva mu doplatiť odmenu vo výške 45 632,73 €. Krajský súd teda nepriznal správcovi odmenu v ním vypočítanej výške 140 461,57 €. Proti uzneseniu krajského súdu podal správca odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Dôvodom podaného odvolania bolo nestotožnenie sa správcu s výškou odmeny, ktorú mu krajský súd v odvolaní napadnutom uznesení priznal. Správca v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas s postupmi súdov (súdu prvého stupňa a dovolacieho súdu), ktoré použili právny predpis retroaktívnym spôsobom.

6. Najvyšší súd ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolanie správcu nie je dôvodné a sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 3 Obo 1/2019 z 19. marca 2019 uznesenie krajského súdu č. k. 51 K 142/1995-1623 zo 14. novembra 2018 potvrdil. V odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyšší súd uvádza, že «*sporná zostala najmä otázka výšky odmeny priznanej správcovi konkurznej podstaty z hľadiska aplikácie právneho predpisu určujúceho výšku odmeny a to percentuálne určenie, resp. odmena*

podľa tabuľky“; pričom „správca zotrúva na názore, že v pôvodnom rozhodnutí o odmene (ktoré bolo zrušené dovolacím súdom) vrátane rozvrhového uznesenia, bola stanovená správna výška odmeny percentuálnym výpočtom, oproti napadnutému uzneseniu, v ktorom bola výška vypočítaná podľa tabuľky v novelizovanom zákone». Najvyšší súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia ďalej odkazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 2 MOBdo V/4/2012 z 13. decembra 2016, v ktorom dovolací súd vyslovil právny názor, ktorý je pre súdy nižšieho stupňa záväzný podľa § 455 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Podľa najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie pri určovaní výšky odmeny správcu dôsledne riadil postupom a aplikáciou ustanovení o odmene správcu v intenciách uznesenia dovolacieho súdu. Námiety správcu týkajúce sa polemiky s rozhodnutím dovolacieho súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení považuje za irelevantné vzhľadom na § 455 CSP. Podľa najvyššieho súdu súd prvej inštancie vecne správne posúdil nárok správcu na odmenu a dostatočne jasne a zrozumiteľne uznesenie v tomto smere aj odôvodnil, a preto sa najvyšší súd s rozhodnutím krajského súdu v časti priznanej odmeny správcovi v plnom rozsahu stotožnil.

7. S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uviedol vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 264/2017-10 z 19. apríla 2017 odmietol ako zjavne neopodstatnenú, a v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 51 K 142/1995-1623 zo 14. novembra 2018, o ktorom najvyšší súd rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením, namieta, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jeho v záhlaví označené základné práva a slobody, keď „... sa vo svojom rozhodnutí č. k. 3Obo/I/2019 zo dňa 19.03.2019, ktorým potvrdil Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 51K/142/1995-1623 zo dňa 14.11.2018, vôbec nezaoberal právnymi námietskami správcu konkurznej podstaty uvedenými podrobne v odvolaní voči uzneseniu o schválení konečnej správy zo dňa 20.12.2018, predovšetkým v súvislosti s retroaktívnou aplikáciou novelizovaných ustanovení § 6 a § 7 ods. 1 Vyhlášky č. 389/2001 Z. z. zo dňa 26.09.2001 a s prihliadnutím na ustanovenia § 11c ods. 3 Vyhlášky č. 398/2001 Z. z. platnej od 08.10.2001“. Sťažovateľ je toho názoru, že „... postup Najvyššieho súdu SR, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici a ktorým sa stotožnil

s rozhodnutím dovolacieho Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.12.2016 sp. zn. 2MObdov/4/2012 bol v rozpore s princípom právnej istoty, princípom legitímnych očakávaní, ako aj princípom zákazu retroaktivity“.

8. Sťažovateľ naďalej zotrváva na svojom tvrdení, že sa napadnutá vec má naďalej spravovať podľa pôvodného zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v znení platnom ku dňu vyhlásenia tohto konkurzného konania vrátane príslušných ďalších právnych predpisov vydaných a súvisiacich s týmto zákonom, a nesúhlasí s retroaktívnym použitím neskôr prijatého právneho predpisu a výpočtom odmeny, ktorá bola prvostupňovým súdom určená na základe použitia novelizovaných ustanovení § 6 a § 7 ods. 1 vyhlášky č. 389/2001 Z. z. z 26. septembra 2001 a s prihliadnutím na ustanovenia § 11c ods. 3 vyhlášky č. 398/2001 Z. z. platnej od 8. októbra 2001.

9. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nezaoberal námietkami správcu a namieta, že ani generálny prokurátor, ani najvyšší súd a krajský súd sa vo vydaných uzneseniach nezaoberali relevantným odôvodnením, prečo a z akého procesného a právneho dôvodu je pôvodné vyčíslenie odmeny správcu nesprávne právne posúdené, a vôbec nezdôvodnili, prečo je potrebné na toto konanie použiť pri výpočte odmeny správcu ustanovenia vyhlášky č. 493/1991 Zb. účinnnej od 26. septembra 2001, resp. od 8. októbra 2001.

10. Vzhľadom na takúto absenciu právneho odôvodnenia svojich rozhodnutí ústavný súd považuje výrok týchto uznesení za nepreskúmatel'ný aj v prípade už podaných riadnych odvolaní, aj v prípade podania tejto ústavnej sťažnosti.

11. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ konštatuje, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jeho v záhlaví označené práva a slobody podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v konaní vo veci samej vyhovel jeho sťažnosti a rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jeho v záhlaví označené základné práva a slobody, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,

sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a priznal mu aj úhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 415,51 €.

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97), a preto ich porušenie skúma spoločne.

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré v sťažnosti označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

21. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

22. Ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

23. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

24. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania ((III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999).

Ani judikatúra ESLP však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

25. Sťažnosťou napadnutým uznesením najvyšší súd potvrdil v napadnutej časti uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd schválil doplnenú konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty úpadcu a vyúčtovanie odmeny a výdavkov sťažovateľa. Podstata sťažovateľových opakovaných námietok proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v jeho nesúhlase s určením výšky odmeny, ktorú mu ako správcovi priznal krajský súd, vychádzajúc zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu na otázku aplikovateľnosti príslušného právneho predpisu určujúceho výšku odmeny správcov. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa v otázke aplikovateľnosti príslušného právneho predpisu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého uznesenia krajského súdu a na doplnenie správnosti odôvodnenia uznesenia krajského súdu odkázal na príslušné rozhodnutie dovolacieho súdu a na jeho právnu záväznosť pre súdy nižšieho stupňa.

26. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za „nesprávne rozhodnutie“, ktoré je po právnej stránke nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia „... *absolútne nezaoberal právnymi námietkami správcu konkurznej podstaty*“, ktoré sa podľa sťažovateľa týkali retroaktívneho uplatnenia právnej úpravy určujúcej výšku odmeny správcu. Základom sťažnostnej argumentácie je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi týkajúcimi sa uplatnenia právnej úpravy určujúcej výšku odmeny správcu, z ktorých vychádza odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu.

27. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením odvolaním napadnutého uznesenia krajského súdu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), dospel k záveru, že z hľadiska ústavnoprávnej konformity je sťažnosťou napadnuté uznesenie udržateľné a akceptovateľné. Najvyšší súd pri posudzovaní právnej otázky uplatnenia právneho

predpisu určujúceho výšku odmeny správcu vychádzal zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne uviedol, prečo je na skutkové okolnosti posudzovanej veci (neukončenie prieskumného pojednávania do 8. októbra 2001, t. j. do nadobudnutia účinnosti vyhlášky č. 398/2001 Z. z.) potrebné na určenie odmeny správcu aplikovať ustanovenia § 6 a § 7 ods. 1 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 29. septembra 2001 a vyúčtovanú odmenu správcu schváliť v redukovanej výške.

28. Najvyšší súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia, ako ani krajský súd v odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia síce výslovne nereagovali na opätovné argumenty sťažovateľa (na ktorých zakladá aj samotnú sťažnosť) týkajúce sa retroaktívneho uplatnenia právneho predpisu určujúceho výšku odmeny správcu, na tieto argumenty však reagoval dovolací súd, na viazanosť právnym názorom ktorého krajský súd a najvyšší súd v odôvodneniach svojich uznesení odkázali, avšak nestotožnil sa s nimi. Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že k ústavnej konformite uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sa už vyjadril vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 264/2017 z 19. apríla 2017 a na tomto právnom názore nemá čo meniť.

29. Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s odvolaním napadnutým uznesením krajského súdu a opakovanej argumentácie sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd spolu s krajským súdom konali v medziach svojich právomocí, keď príslušné prechodné ustanovenie právneho predpisu (§ 11c ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb.) podstatné pre posúdenie veci sťažovateľa interpretovali a aplikovali ústavne súladným spôsobom, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd a najvyšší súd dostatočne odôvodnili svoje uznesenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 387 ods. 2 a 3 CSP, zodpovedali všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred nimi domáhal, a preto ich závery v žiadnom prípade nemožno považovať za neodôvodnené, arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

30. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom dovolacieho súdu a z neho vychádzajúcim názorom krajského a najvyššieho súdu v otázke uplatnenia právneho predpisu určujúceho výšku odmeny správcu stále nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na vyslovenie zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 340/04, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 204/2010).

31. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovateľ je toho názoru, že k zásahu do uvedeného práva zo strany najvyššieho súdu došlo tým, že nezrušil v rozsahu schválenej odmeny správcu uznesenie krajského súdu, ktorým mu krajský súd namiesto ním vyčíslenej odmeny priznal odmenu v redukovanej výške, čím malo podľa sťažovateľa dôjsť k zásahu do jeho legitímneho očakávania na uspokojení jeho hmotného záujmu (priznania odmeny), t. j. legitímneho očakávania nadobudnutia majetku, ktoré stojí na rovnakej úrovni právnej ochrany ako vlastnícke právo. Namietané porušenie práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti bližšie neodôvodnil.

33. Keďže z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v časti namietaného zásahu do tohto práva.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019